

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

**ΗΜΟΥΝ
ΜΕ ΤΙΣ
ΜΕΛΙΣΣΕΣ**

ΤΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

13-19

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΕΝΕΙ
ΑΠΛΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

20-25

ΚΑΤΑΔΙΔΕΙ
ΤΗΝ ΕΛΕΝΑ

26-32

ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

62-72

ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ
ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

33-38

ΔΕ ΛΕΕΙ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ
ΤΟΥ ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ

39-43

ΦΕΥΓΕΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ
ΜΕ ΤΙΣ ΜΗΛΙΕΣ

73-79

ΤΗΡΕΙ ΤΗΝ
ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΝΑ

80-86

ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ
ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ
ΤΗΝ ΕΛΕΝΑ

53-56

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ
ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ
ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

91-94

ΔΕΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ
ΤΗΝ ΕΛΕΝΑ.

57-61

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ
ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΝΑ
ΤΟ ΣΚΑΣΕΙ

87-90

ΜΑΘΑΙΝΕΙ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

102-105

ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ
ΤΟ ΑΓΟΡΙ

95-98

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΕΤΑΙ
ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ

99-101

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΣΩΖΕΙ
ΤΟΝ ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

108-114

ΠΑΙΡΝΕΙ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

115-121

ΚΡΑΤΑΕΙ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΓΙΑ ΕΝΑ
ΑΚΟΜΑ ΒΡΑΔΥ

122-126

ΠΗΓΑΙΝΕΙ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΙΣΩ
ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

127-130

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ
ΘΥΜΩΜΕΝΟΣ
ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ
ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

131-136

ΛΕΕΙ ΣΤΟΥΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ
ΨΕΜΜΑΤΑ

137-143

ΛΕΕΙ ΣΤΟΥΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

144-150

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ
ΠΡΟΤΙΜΑ ΝΑ
ΜΗ ΜΑΘΕΙ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

106, 107

ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

158-163

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ
ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ

164-170

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ
ΣΠΙΤΙ

171-178

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ
ΤΟ ΧΡΥΣΟ
ΕΞΩΦΥΛΛΟ

179-182

ΑΠΟ ΤΟ ΨΕΜΜΑ
ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

183-187

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό μιλά για κάτι που κάποτε συνέβη και δεν αποκλείεται να συμβεί ξανά. Παρ' όλα αυτά δεν είναι ένα συνηθισμένο βιβλίο. Δε διαβάζεται δηλαδή αποκλειστικά από την αρχή προς το τέλος, μα κάπως διαφορετικά. Και το σπουδαιότερο: Ο κεντρικός του ήρωας δεν παίρνει όλες τις αποφάσεις μόνος του. Κάποιες, τις πιο σημαντικές ίσως, θα πρέπει να τις πάρεις εσύ για εκείνον. Από τις επιλογές σου θα εξαρτηθούν πολλά, σχεδόν όλα. Όμως μην ανησυχείς. Αν η εξέλιξη της ιστορίας δε σου αρέσει ή αν απλά έχεις περιέργεια για το τι θα γινόταν αν έπαιρνες διαφορετική απόφαση, μπορείς πάντα να γυρίσεις πίσω και να δοκιμάσεις μια διαφορετική διαδρομή. Έτσι θα μάθεις και όλα όσα συνέβησαν.

Λοιπόν, τι λες; Θα πάρεις την ευθύνη να αλλάξεις τον κόσμο;

ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

Όλα ξεκίνησαν ένα μεσημέρι, λίγο πριν το σχόλασμα. Είχαν λογοτεχνία την τελευταία ώρα και η κυρία Μαρκέλλα, η δασκάλα τους, είχε πει στο καινούριο κορίτσι να φέρει από τη βιβλιοθήκη ένα βιβλίο και να διαβάσει δυνατά ένα απόσπασμα. Ο Ντάνιελ παρατήρησε ότι η φωνή του κοριτσιού έτρεμε λιγάκι. Κι εκείνος ένιωθε έναν παράξενο φόβο όταν διάβαζε δυνατά μέσα στην τάξη. Όμως το καινούριο κορίτσι θα ένιωθε ακόμα πιο φοβισμένο, σκέφτηκε, ακριβώς επειδή ήταν καινούριο.

«Απελπισμένος απ' την πείνα και παράτολμος απ' τη δυστυχία, ο Όλιβερ σηκώθηκε από το τραπέζι και, προχωρώντας προς τον οικονόμο με την караβάνα και το κουτάλι στο χέρι, του είπε:

»– Σας παρακαλώ, κύριε, θέλω λίγο ακόμα».

Το κορίτσι γύρισε σελίδα και συνέχισε.

«Ο οικονόμος του ορφανοτροφείου ήταν ένας παχύς άντρας που έσφυζε από υγεία. Κι όμως, έχασε μονομιάς το χρώμα του. Κοίταξε αποσβολωμένος τον μικρό επαναστάτη και ακούμπησε στην πυροστιά για να στηριχτεί. Οι βοηθοί του παρέλυσαν από σαστιμάρα και τα παιδιά από φόβο.

»– Σας παρακαλώ, κύριε, είπε ξανά ο Όλιβερ. Ακόμα λίγο».

– Πολύ ωραία, Ελένα! είπε η κυρία Μαρκέλλα και, παίρνοντας το βιβλίο, το έδωσε στο επόμενο παιδί.

Συνέχισαν έτσι να διαβάζουν με τη σειρά, μέχρι που στον διάδρομο, έξω απ' την τάξη, ακούστηκε θόρυβος. Ήταν βήματα, συνομιλίες, κοφτές εντολές...

– Εμείς, παιδιά, συνεχίζουμε. Το βλέμμα της δασκάλας ταξίδεψε για λίγο στην αίθουσα και, προς μεγάλη απογοήτευση του Ντάνιελ, σταμάτησε πάνω του. Έλα, Ντάνιελ, του είπε χαμογελώντας για να του δώσει κουράγιο.

Ο Ντάνιελ ξεροκατάπιε, πήρε μια βαθιά ανάσα για να καταλαγιάσει το τρέμουλο, και διάβασε:

«Ο Όλιβερ ξύπνησε το πρωί από δυνατές κλοτσιές στην πόρτα».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, λες και η ιστορία είχε ζωντανέψει, η πόρτα της τάξης άνοιξε με κρότο και μέσα μπήκε ο διευθυντής μαζί με τρεις αστυνομικούς. Οι τελευταίοι προχώρησαν χτυπώντας δυνατά τα τακούνια τους στο πάτωμα και με βήμα σχεδόν συγχρονισμένο – λες και έκαναν παρέλαση. Τα παιδιά πετάχτηκαν αμέσως

όρθια και στάθηκαν προσοχή. Έτσι έπρεπε να κάνουν όταν έβλεπαν ένστολους.

Ο επικεφαλής των αστυνομικών στάθηκε δίπλα στην έδρα και, κοιτώντας εξεταστικά τα παιδιά, είπε δυνατά:

– Ζήτω ο ηγέτης μας, Αλεξάντερ Κρουτς!

– Ζήτω ο ηγέτης μας, Αλεξάντερ Κρουτς! φώναζαν με μια φωνή τα παιδιά.

Ήταν ένα απ' τα πρώτα πράγματα που μάθαινε ένα παιδί στο σχολείο. Βέβαια αυτή η εκδοχή του χαιρετισμού, η πιο ολοκληρωμένη και επίσημη, ήταν αρκετά σπάνια. Συνήθως όλοι έλεγαν ένα «Ζήτω ο Κρουτς!» ή, αν δεν είχαν χρόνο, αρκούσε και ένα σκέτο «Κρουτς!», φτάνει να το φώναζαν με κέφι και με αποφασιστικότητα.

Ο διευθυντής του σχολείου στράφηκε στην κυρία Μαρκέλλα.

– Ποιο βιβλίο διαβάζετε σήμερα, δεσποινίς; ρώτησε σκουπίζοντας μερικές σταγόνες ιδρώτα από το μέτωπό του.

– Το *Όλιβερ Τουίστ*, κύριε διευθυντή, είπε η κυρία Μαρκέλλα.

Και η δική της φωνή έτρεμε, παρατήρησε ο Ντάνιελ.

– Ένα λεπτό... είπε μπερδεμένος ο αστυνομικός. Όλιβερ Τουίστ ονομάζεται ο συγγραφέας;

– Μα... όχι, απάντησε η κυρία Μαρκέλλα. *Όλιβερ Τουίστ* είναι ο τίτλος του βιβλίου. Ο συγγραφέας ονομάζεται Κάρολος Ντίκενς.

– Κάρολος τι; έκανε ο άλλος βάζοντας το χέρι του στο αυτί για να ακούσει καλύτερα.

– Ντίκενς.

– Με ντου; Όπως λέμε ντουβάρι; Ή με μπου, όπως λέμε μπουινιά; Μιλήστε καθαρά, σας παρακαλώ.

– Μάλιστα, κύριε. Θα μιλώ καθαρά στο εξής. Με νι ταυ. Ντίκενς.

Ο αστυνομικός έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί και το ξεδίπλωσε.

– Ντίκενς... Ντίκενς... μουρμούριζε καθώς περνούσε το δάχτυλό του πάνω στις γραμμές. Αχά! έκανε ξαφνικά ενθουσιασμένος. Να το! Ντίκενς. Έχει απαγορευτεί. Είναι στην καινούρια λίστα που δημοσιεύτηκε σήμερα το πρωί.

Η κυρία Μαρκέλλα έγινε άσπρη σαν το πανί και κρατήθηκε από την έδρα για να μην πέσει.

– Λυ... λυπάμαι. Δεν... το γνώριζα, ψέλλισε.

– Οφείλατε να το είχατε ελέγξει. Η αμέλειά σας είναι ασυγχώρητη. Δεν παίζουν με αυτά τα πράγματα, κυρία μου. Εδώ έχουμε να κάνουμε με τις ευαίσθητες ψυχές των παιδιών.

Έκανε νόημα σε έναν από τους συναδέλφους του, ο οποίος πλησίασε τον Ντάνιελ και του άρπαξε το βιβλίο από το χέρι. Ο επικεφαλής στράφηκε ξανά στην κυρία Μαρκέλλα.

– Εμπρός, ακολουθήστε μας, της είπε.

– Μα...

– Ελάτε, μην καθυστερείτε. Έχουμε να επισκεφτούμε κι άλλα σχολεία!

– Και τα παιδιά; έκανε τρέμοντας η κυρία Μαρκέλλα.

– Θα τα απασχολήσω εγώ, κυρία Μαρκέλλα, είπε ο διευ-

θυντής σπρώχνοντάς την απαλά προς την πλευρά των αστυνομικών. Πηγαίνετε, μην επιβαρύνετε τη θέση σας.

Πράγματι, όταν εκείνη έφυγε μαζί με τους αστυνομικούς, ο διευθυντής απασχόλησε τα παιδιά διαβάζοντάς τους ένα απόσπασμα από την αυτοβιογραφία του Αλεξάντερ Κρουτς. Ήταν το σημείο που μιλούσε για την παιδική του ηλικία, για το πόσο καταπληκτικός μαθητής ήταν. Έπειτα, το κουδούνι χτύπησε και οι μαθητές έφυγαν για τα σπίτια τους.

Βγαίνοντας από την καγκελόπορτα του σχολείου, ο Ντάνιελ είδε πολύ κόσμο να βαδίζει στη λεωφόρο Αλεξάντερ Κρουτς. Κάποιοι μάλιστα έτρεχαν σαν να βιάζονταν να βρεθούν κάπου. Μαύρος καπνός υψωνόταν στο βάθος του δρόμου.

– Τι γίνεται; ρώτησε ο Ντάνιελ έναν συμμαθητή του που είχε κι αυτός αρχίσει να τρέχει.

– Καίνε τα απαγορευμένα βιβλία στην πλατεία! τον πληροφόρησε εκείνος. Βιάσου!

Ο Ντάνιελ έτρεξε πίσω του. Είχε ακούσει γι' αυτές τις φαντασμαγορικές τελετές με τις φωτιές που στήνονταν εδώ και εκεί στην πόλη, όμως δεν είχε τύχει να δει κάποια με τα μάτια του. Τώρα είχε την ευκαιρία.

Στην πλατεία Ευγενίας Κρουτς ο καπνός ήταν πυκνός. Το ίδιο και ο κόσμος. Υπήρχαν και πολλοί αστυνομικοί και στρατιώτες, καθώς και εργάτες του δήμου με τις χαρακτηριστικές γκρίζες στολές τους. Οι τελευταίοι έφερναν με καροτσάκια στοίβες βιβλία και τα πετούσαν στον σωρό. Οι περισσότεροι από τους συγκεντρωμένους

χειροκροτούσαν και ζητωκραύγαζαν κάθε φορά που ένα βιβλίο εξαφανιζόταν μέσα στις φλόγες. Δεν ήταν λίγοι και εκείνοι που βοηθούσαν τους εργάτες του δήμου πιάνοντας τα βιβλία ένα ένα ή και πολλά μαζί και ρίχνοντάς τα στη φωτιά.

Ο Ντάνιελ είδε μπόλικους συμμαθητές του τριγύρω. Να και το καινούριο κορίτσι. Η Ελένα Μάρτιν. Στεκόταν κοντά στη φωτιά και κοιτούσε σ' ένα συγκεκριμένο σημείο. Ο Ντάνιελ ακολούθησε το βλέμμα της και είδε μερικά βιβλία που τα είχαν στοιβάξει στην άκρη για να τα πετάξουν στις φλόγες αργότερα. Ανάμεσά τους ήταν και το βιβλίο που διάβαζαν στην τάξη. Το *Όλιβερ Τουίστ*. Πρέπει μάλιστα να ήταν το συγκεκριμένο αντίτυπο, από τη σχολική βιβλιοθήκη. Το αναγνώρισε από το κόκκινο βελούδινο εξώφυλλό του που είχε ξεθωριάσει λίγο από τα αγγίγματα των μαθητών. Σε λίγο, οι λέξεις που ήταν τυπωμένες στις σελίδες του –λέξεις που τις είχε γράψει ο Ντίκενς πριν από τόσα και τόσα χρόνια– θα γίνονταν ένας μαύρος καπνός και το ίδιο θα συνέβαινε σε όλα τα αντίτυπα του μυθιστορημάτος του, παντού στη χώρα. Όποιος πολίτης το είχε στη βιβλιοθήκη του θα έπρεπε να το παραδώσει αμέσως στις αρχές, αλλιώς η αστυνομία θα τον έπιανε και θα τον φυλάκιζε.

Δε θα μάθω ποτέ τι θα συμβεί στον Όλιβερ, είπε μέσα του ο Ντάνιελ.

Ξαφνικά, μια τρελή επιθυμία φούντωσε μέσα του: Να σώσει το βιβλίο από τις φλόγες! Να το κρύψει κάτω από το παλτό του και να τρέξει σπίτι να το διαβάσει! Πώς

όμως θα το έκανε αυτό; Ακόμα και αν δεν το πρόσεχαν οι στρατιώτες και οι αστυνομικοί, τριγύρω υπήρχαν εκατοντάδες πολίτες, όλο και κάποιος θα τον κατέδιδε. Ούτε βήμα δε θα προλάβαινε να κάνει. Και μετά τον περίμενε η φυλακή και άλλα ακόμα χειρότερα.

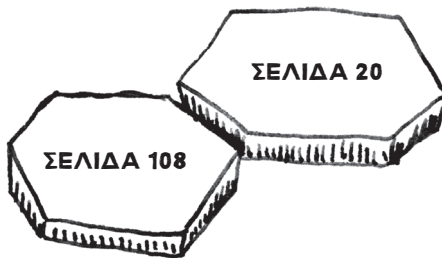
Ήταν όμως τόσο κρίμα να χαθεί το βιβλίο...

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΕΝΑ ΔΙΛΗΜΜΑ:

Να παραμείνει άπραγος ή να κάνει μια παράτολμη πράξη που πιθανότατα θα του κοστίσει ακριβά; Αξίζει άραγε ένα βιβλίο ένα τόσο μεγάλο ρίσκο;

Γίνε για λίγο ο Ντάνιελ! Τι κάνεις; Αν επιλέγεις...

- να μην κάνεις τίποτα μένοντας ασφαλής, πήγαινε στη σελίδα 20.
- να σώσεις το βιβλίο από τις φλόγες κι ό,τι βγει, πήγαινε στη σελίδα 108.

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΕΝΕΙ ΑΠΛΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

Όχι, είπε μέσα του. Θα ήταν μια σκέτη τρέλα. Εξάλλου απλά μια ιστορία είναι και μάλιστα ψεύτικη. Δεν έγιναν στ' αλήθεια όλα αυτά. Από το κεφάλι του τα κατέβασε ο συγγραφέας. Πιο σημαντικό είναι να μαθαίνουμε για αληθινά πράγματα. Για τα επιτεύγματα του Αλεξάντερ Κρουτς, για παράδειγμα. Έτσι δεν είναι; Έμεινε για λίγο σκεπτικός, σαν να βρισκόταν σ' ένα σταυροδρόμι μην ξέροντας ποιο μονοπάτι έπρεπε να πάρει. Ναι, ψιθύρισε τελικά. Μάλλον.

Η φωτιά, στο μεταξύ, είχε θεριέψει και οι αναλαμπές της χόρευαν στα πρόσωπα των συγκεντρωμένων παραμορφώνοντάς τα και κάνοντάς τα να δείχνουν τρομακτικά. Παντού αντηχούσαν άγριες κραυγές: «Μπράβο!», «Κάψτε τα!», «Καταστρέψτε τα», «Κρουτς!», «Κρουτς!».

Κάποια παιδιά από το σχολείο είχαν μπει και εκείνα

στη γιορτή. Έπαιρναν από τις στοίβες βιβλία και τα έριχναν ένα ένα στη φωτιά εισπράττοντας χειροκροτήματα και ξεσηκώνοντας ζητωκραυγές από τους ενήλικες.

– Συγχαρητήρια, παιδιά μου. Μας κάνετε περήφανους, τους είπε με δυνατή φωνή ένας κύριος με ριγέ κοστούμι και λαδωμένο μαλλί, που στεκόταν δίπλα στους αστυνομικούς. Και όχι μόνο αυτό, αλλά πλησίασε το πιο μεγαλόσωμο αγόρι –τον Γκραφ, έτσι τον έλεγαν– του έσφιξε το χέρι και του έδωσε ένα χαρτονόμισμα των πέντε κρουτς! Για να πάρετε ό,τι θέλετε. Καραμέλες, για παράδειγμα... Ή, ακόμα καλύτερα, κονκάρδες με το πρόσωπο του ηγέτη μας, Αλεξάντερ Κρουτς, σαν αυτή που φοράω και εγώ.

– Ζήτω ο Κρουτς! φώναξε όλο χαρά ο Γκραφ.

Έπειτα, ο Ντάνιελ είδε την παρέα των συμμαθητών του να τρέχει όλο γέλια και χοροπηδητά μέσα στο πλήθος προς το μαγαζάκι, στην άλλη άκρη της πλατείας. Πόσο λαχταρούσε και εκείνος μια καραμέλα! Με όλον αυτό τον καπνό, στον λαιμό του είχε κολλήσει μια απαίσια γεύση, λες και είχε καταπιεί κάρβουνα.

Γιατί λοιπόν να μην πετάξω και εγώ ένα βιβλίο στη φωτιά, σκέφτηκε. Ίσως τότε ο κύριος με το λαδωμένο μαλλί και την κονκάρδα να έδινε και σ' εκείνον συγχαρητήρια και χρήματα για να αγοράσει καραμέλες.

Όμως δεν το αποφάσιζε. Η μητέρα του, λίγες μόλις μέρες πριν, του είχε πει να μην πλησιάζει σ' αυτές τις φωτιές.

– *Πετάγονται σπίθες και φλεγόμενα χαρτάκια και μπορεί να καείς, του είχε εξηγήσει όταν ο Ντάνιελ τη ρώτησε*

επίμονα γιατί. Όμως μην αναφέρεις πουθενά ότι σου το είπα αυτό, είχε προσθέσει βιαστικά. Ούτε στους φίλους σου, πουθενά. Απλώς μην τις πλησιάζεις. Και αν πρέπει να το κάνεις –αν σας έχουν πάει με το σχολείο, για παράδειγμα– να στέκεσαι όσο πιο μακριά γίνεται. Κάποτε, ίσως να με ευγνωμονείς για αυτή τη συμβουλή.

– Κάποτε; την είχε ρωτήσει ο Ντάνιελ. Όταν οι άλλοι θα κλαίνε επειδή τσουρουφλίστηκαν, εννοείς;

– Ναι, κάτι τέτοιο, του είχε πει κλείνοντας τη συζήτηση η μητέρα του.

Ο Ντάνιελ αναστέναξε και κοίταξε γύρω του. Το βλέμμα του σταμάτησε πάλι στην Ελένα Μάρτιν. Σαν να είχε πλησιάσει κι άλλο στη φωτιά. Στεκόταν πια δίπλα ακριβώς στον σωρό με τα άκαυτα βιβλία. Και, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, την είδε να απλώνει το χέρι της και να πιάνει το βιβλίο με το κόκκινο εξώφυλλο. Το Όλιβερ Τουίστ. Θα το πετάξει στη φωτιά, σκέφτηκε με μια μικρή –και κάπως ντροπιαστική– δόση ζήλιας ο Ντάνιελ. Πράγματι, η Ελένα ζύγισε το βιβλίο στο χέρι κοιτώντας γύρω της σαν να ήθελε να τη θαυμάσουν. Και τότε...

Μια πινηχτή κραυγή ξέφυγε από το στόμα του. Η Ελένα δεν πέταξε το βιβλίο στη φωτιά! Αντίθετα, με μια αστραπιαία κίνηση, το έκρυψε κάτω από το παλτό της! Τα βλέμματά τους τότε συναντήθηκαν και ο Ντάνιελ έστρεψε αμέσως το δικό του αλλού. Όταν κοίταξε ξανά, η Ελένα διέσχισε με γοργό βήμα το πλήθος.

– Ε! Το είδατε αυτό; φώναξε κάποιος. Ένα κορίτσι έκλεψε ένα βιβλίο! Αστυνομία!

Ένας αστυνομικός κατέφτασε στη στιγμή σπρώχνοντας τον κόσμο.

– Κρουτς!

– Κρουτς! απάντησε ο πολίτης.

– Λοιπόν; Τι συμβαίνει;

– Ένα κορίτσι με σχολικό παλτό έκλεψε ένα βιβλίο και έφυγε προς την οδό Νίκης. Ήταν τόσο περίπου σε ύψος. Ο πολίτης έδειξε το ύψος με το χέρι του.

– Ποιο ήταν τόσο σε ύψος; Το βιβλίο; ρώτησε ο αστυνομικός.

– Όχι, αξιότιμε αστυνομικέ, το κορίτσι. Το βιβλίο ήταν περίπου τόσο. Ο πολίτης έσκυψε χαμηλά για να του δείξει το ακριβές ύψος του βιβλίου. Και τόσο χοντρό. Με κόκκινο εξώφυλλο. Το είδε και ο μικρός, πρόσθεσε δείχνοντας με το δάχτυλο τον Ντάνιελ. Ε, μικρέ; Καλά δε λέω; Σε είδα που κοίταζες. Έκλεψε το βιβλίο και έφυγε προς την οδό Νίκης, έτσι δεν είναι;

Ο Ντάνιελ ξεροκατάπιε. Ο αστυνομικός τον κοιτούσε. Έπρεπε να μιλήσει.

– Εγώ...

– Κρουτς! του είπε αυστηρά ο αστυνομικός.

– Κρουτς! είπε γρήγορα ο Ντάνιελ και στάθηκε προσοχή.

– Λοιπόν; Το είδες ή δεν το είδες;

– Δε... Δεν ξέρω, ψέλλισε κάτωχρος από την αγωνία ο Ντάνιελ.

– Δεν υπάρχει δεν ξέρω, είπε κοφτά ο αστυνομικός. Λέγε, ναι ή όχι;

– Να δείτε που θα είναι φιλαράκος της, πετάχτηκε πάλι ο πολίτης ραντίζοντας τον Ντάνιελ με σάλια. Γι' αυτό τα μασάει. Θέλει να την καλύψει. Να το, φαίνεται στη μούρη του. Στοιχείμα ότι πηγαίνουν στο ίδιο σχολείο, κύριε αστυνομικέ.

– Λοιπόν; Έχει δίκιο ο πολίτης; ρώτησε ο αστυνομικός. Την ξέρεις; Είναι στο σχολείο σου; Την είδες να παίρνει το βιβλίο;

– Ε... Εγώ... Η καρδιά του Ντάνιελ χτυπούσε σαν ταμπούρλο. Εγώ...

– Μίλα, μικρέ, ακούστηκε πίσω του μια φωνή. Ήταν ο άνδρας με το λαδωμένο μαλλί, εκείνος που έδινε λεφτά για καραμέλες στα παιδιά που έκαιγαν βιβλία. Και προσοχή: Τη βλέπεις την κονκάρδα που φοράω; Αν πεις ψέματα σ' εμένα, θα είναι σαν να λες ψέματα στον ηγέτη μας, Αλεξάντερ Κρουτς.

– Κρουτς! φώναξε αμέσως ο πολίτης από δίπλα.

– Κρουτς, είπαν με μια φωνή ο αστυνομικός και ο άντρας με το λαδωμένο μαλλί.

– Κρουτς, ψέλλισε και ο Ντάνιελ.

– Λέγε τώρα, είπε ο άντρας με το λαδωμένο μαλλί.

– Λέγε, είπε και ο αστυνομικός.

– Ναι, λέγε, πρόσθεσε και ο πολίτης.

Δε γινόταν αλλιώς. Ο Ντάνιελ έπρεπε να μιλήσει. Να πει την αλήθεια. *Πάντα λέμε την αλήθεια στους αστυνομικούς και γενικά στους ανθρώπους με εξουσία*, σκέφτηκε στα γρήγορα, γιατί μόνο έτσι θα σωθεί η χώρα από τους κινδύνους που την περιβάλλουν. Άσε που, αν έλεγε ψέματα,

σίγουρα θα το καταλάβαιναν. Και τότε.. Καλά ξεμπερδέματα.

Την ίδια στιγμή όμως κάτι μέσα του αντιδρούσε. Πώς γίνεται να είναι σωστό πράγμα να καταδώσεις μια συμμαθήτριά σου; Ένα παιδί που το βλέπεις κάθε μέρα στην τάξη και στα διαλείμματα... Εξάλλου και εκείνος, μόλις πριν από λίγα λεπτά, είχε σκεφτεί να πράξει ακριβώς το ίδιο: Να σώσει το βιβλίο από τις φλόγες.

Αχ, τι να κάνω! είπε μέσα του δίχως και ο ίδιος να ξέρει σε ποιον απευθυνόταν.

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΕΙΝΑΙ ΠΑΛΙ ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ.

Πρέπει, λοιπόν, να αποφασίσεις εσύ για αυτόν.

- Αν στη θέση του θα έλεγες την αλήθεια, πήγαινε στη σελίδα 26.
- Αν θα έλεγες ψέματα, πήγαινε στη σελίδα 62.

